

Frank Dahlggaard (UP):

Jeg vil ikke sige, at jeg indrømmer det, men det er en soleklar ting, at en lille valuta er mere sårbar over for store bevægelser på valutamarke- det end en stor. Det var statsministerens første begrundelse, og den er der noget om, men den anden, beskæftigelsen, er stadig væk mystisk.

Statsministeren nævnte selv, at vi havde en optakt, og at der var lidt valutakrise i, var det begyndelsen af sidste år, hvor vi måtte hæve renten lidt og kronen var lidt under pres, men det tog jo af, fordi der ikke er noget at komme efter. Når der i hovedtrækkene er orden i økonomien, så er der grænser for, hvor længe man spekulerer. Der var måske nogle amerikanere og japanere, der mente, at den danske krone var ligesom den svenske og måske den norske, hvor man ikke havde fået strammet til og lavet pinsepakke. Men da det blev klart i løbet af nogle dage og uger, ja, så kom man over det. Så konklusionen er vel egentlig, at holder man bare orden i økonomien, så kan man også ride den sag af.

Men statsministeren mangler stadig væk at forklare sig, for Danmark har haft en stærk økonomi her de senere år, mens Frankrig og Tyskland, Centraleuropa og Euroland har haft det dårligt. Så det er jo ikke rigtigt, som statsministeren siger, at Danmark ikke kan køre forholdsvist godt, selv om det går ringere udeomkring. Det er jo rent faktisk det, der er sket.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, hele diskussionen er blevet lidt forvrøvlet på grund af det dér med valutaspekulationen, der er kommet ind i den, og som egentlig slet ikke vedrører det spørgsmål, der er stillet.

Jeg vil godt bede statsministeren bekræfte, at en af de mest ustabile valutaer, vi kender, nemlig dollaren, er verdens største valuta, mens den formentlig mest stabile af alle valutaer, nemlig schweizerfrancen, er en meget lille valuta.

Så jeg vil bede de ærede andre deltagere i den her debat om at lægge vrøvlet til side og koncentrere sig om beskæftigelsen. Og dér vil jeg godt bede statsministeren om at gå ind på det spørgsmål, som jeg stillede, nemlig om det ikke er korrekt, at europolitikken har ført til meget dårlige beskæftigelsesresultater i Tyskland. Nu brugte jeg Tyskland som et konkret eksempel, fordi Tysklands økonomi jo har stor betydning. Og det spørgsmål synes jeg statsministeren skylder at besvare. Det er faktisk et

sagligt spørgsmål, som handler om det spørgsmål, som er stillet til besvarelse her i Folketingssalen.

Økonomiministeren (Poul Nyrup Rasmussen, fg.):

Først til hr. Keld Albrechtsen denne gang: Nej, det er faktisk ikke rigtigt. Tyskland er igen på vej i gang.

Og det andet, man skal huske, er, at de krav til den økonomiske politik, som man stiller inden for euroområdet – altså det, som jeg er overbevist om vil være bedst for Danmark at tilslutte sig – faktisk er de krav, som Danmark har efterlevet i i hvert fald 6½ år. Og kravet om en fastkurspolitik til en beskæftigelsesvenlig kurs er faktisk det, Danmark har efterlevet i 17 år.

Denne regerings periode på 6½ år har vist, at fornuftig økonomisk politik med lav inflation, med overskud på de offentlige finanser og en stabil vækst med beskæftigelsesfremgang ikke er i modsætning til hinanden, men i virkeligheden støtter hinanden. Derfor er selve det danske eksempel en dokumentation af, at ØMU'ens, euroens, kriterier ikke er antibeskæftigelses- mæssige eller beskæftigelsesfjendske, men en forudsætning for en langvarig stabil fremgang, hvis vi bærer os klogt ad, og det er just det, vi vil gøre fremover.

Er der noget, jeg ikke forstår, så er det, at venstrefløjen – de, der kalder sig venstrefløj i dansk politik, nemlig Enhedslisten – er modstander af det her. Hvor har vi dog igennem 1970'erne haft oliekriser og tidligere haft masser af økonomiske kriser, der alt sammen udsprang af, at vi aldrig fandt ud af at samarbejde over grænserne, når økonomien blev international! Når de store økonomiske magter virkelig går over grænserne og påvirker samfundskon- omierne, så må vi da også arbejde sammen for at stille noget op over for de store økonomiske kræfter, og det er just det, det her går ud på.

Dertil kommer, at virksomhedernes konkurrenceevne jo har åbenlyse fordele i at bevæge sig inden for det samme valutaområde. Man sparer penge ved at spare forsikringspræmier og ved at sikre sig valutarisk, og man konkurrerer faktisk på lige fod inden for det samme marked på over halvdelen af landets samlede eksport.

Endelig kan vi være med til – og det er sagt til hr. Frank Dahlggaard – at påvirke beskæftigelsesstrategien sammen med de andre, når